Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 03.09.2002, sp. zn. 3 Tdo 438/2002, ECLI:CZ:NS:2002:3.TDO.438.2002.1

Číslo: 36/2003

Právní věta:

Usnesení, kterým bylo rozhodnuto o návrhu na povolení obnovy řízení podle § 283 tr. ř. nebo podle § 284 tr. ř., nelze považovat za rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 265a odst. 1, 2 tr. ř., proto proti němu není přípustné dovolání, a to ani kdyby původní rozhodnutí, jehož se návrh na obnovu týkal, bylo rozhodnutím ve věci samé v uvedeném smyslu.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 03.09.2002

Spisová značka: 3 Tdo 438/2002

Číslo rozhodnutí: 36

Číslo sešitu: 7-8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Řízení o dovolání

Předpisy: § 265a tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného A. V. proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 6. 2002 sp. zn. 10 To 75/2002 jako soudu druhého stupně ve věci vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 1 Nt 361/2001.

Z o d ů v o d n ě n í :

Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 4. 2002 sp. zn. Nt 361/2001 byl podle § 283 písm. b) tr. ř. zamítnut návrh odsouzeného A. V. na povolení obnovy řízení, které skončilo pravomocným rozsudkem Mimořádného lidového soudu v Plzni ze dne 13. 3. 1946 sp. zn. Ls 169/46. Své závěry krajský soud opřel o zjištění, že nejsou dány zákonné důvody pro povolení obnovy řízení.

Proti tomuto usnesení podal ihned po jeho vyhlášení odsouzený stížnost, kterou se zabýval Vrchní soud v Praze jako soud druhého stupně. Po přezkoumání důvodnosti podané stížnosti rozhodl dne 13. 6. 2002 usnesením sp. zn. 10 To 75/2002 tak, že podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. stížnost odsouzeného zamítl.

Dne 18. 7. 2002 podal A. V. prostřednictvím svého obhájce dovolání, které směřuje proti rozhodnutí

Vrchního soudu v Praze, ve kterém uplatňuje dovolací důvod podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., neboť podle jeho názoru ve věci samé došlo k nesprávnému právnímu posouzení skutku. Navíc má za to, že dovolání v jeho věci lze podat i podle § 265b odst. 2 tr. ř., protože byl odsouzen k trestu odnětí svobody na doživotí. V odůvodnění svého dovolání vytýká vrchnímu soudu, že zcela pominul námitku, že byl odsouzen, aniž byl proveden klíčový důkaz, který mohl rozhodnout o jeho nevině – konstatování spisu gestapa, týkající se zatčení a následného propuštění jeho samého, J. L. a J. Š., a to jak v řízení před soudem v roce 1946, tak i v řízení o povolení obnovy před Krajským soudem v Plzni. Další argumentace navrhovatele se v podstatě shoduje s jeho námitkami, již uplatněnými v rámci stížnostního řízení.

V závěru podaného dovolání odsouzený A. V. navrhl, aby Nejvyšší soud napadené usnesení vrchního soudu zrušil a současně zrušil i usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 4. 2002 sp. zn. 1 Nt 361/2001 a rozsudek Mimořádného lidového soudu v Plzni ze dne 13. 3. 1946 sp. zn. Ls 169/46 a aby povolil obnovu řízení pravomocně skončeného tímto rozsudkem.

K věci se vyjádřila státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství, která poukázala především na to, že podané dovolání je nutno považovat za nekvalifikované (není podáno odsouzeným V., ale pouze advokátem) a nejsou splněny podmínky k tomu, aby Nejvyšší soud o takovém podání rozhodl. Navrhla proto, aby postupoval podle § 265d odst. 2 tr. ř., podání advokáta JUDr. L. M. postoupil ministru spravedlnosti jako podnět ke stížnosti pro porušení zákona, neboť jím namítané nesprávnosti v rozhodnutích obou soudů nelze subsumovat pod žádnou alternativu důvodů dovolání, tak jak jsou vymezeny v § 265b odst. 1, 2 tr. ř.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zkoumal, zda v posuzované věci jsou splněny podmínky přípustnosti dovolání stanovené v § 265a tr. ř.

Podle § 265a odst. 1 tr. ř. lze dovoláním napadnout pravomocné rozhodnutí ve věci samé, jestliže soud rozhodl ve druhém stupni a zákon to připouští. V ustanovení § 265a odst. 2 písm. a)-h) tr. ř. jsou taxativně vyjmenována rozhodnutí, která zákon považuje za rozhodnutí ve věci samé, proti nimž je přípustné dovolání. Rozhodnutí, jež v posuzované věci vydal Krajský soud v Plzni (zamítnutí návrhu odsouzeného A. V. na povolení obnovy řízení), není v ustanovení § 265 odst. 2 písm. a)–g) tr. ř. uvedeno. Z tohoto důvodu nelze považovat za rozhodnutí ve věci samé ani napadané rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, který zamítl podanou stížnost, neboť podle § 265a odst. 2 písm. h) tr. ř. se rozhodnutí, jímž byl zamítnut nebo odmítnut řádný opravný prostředek, považuje za rozhodnutí ve věci samé, jen pokud takový opravný prostředek směřoval proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v ustanovení § 265a odst. 2 písm. a)–g) tr. ř.

O rozhodnutí ve věci samé musí jít i v případě ustanovení § 265b odst. 2 tr. ř., které stanoví, že dovolání lze podat též tehdy, byl-li uložen trest odnětí svobody na doživotí.

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že dovoláním bylo napadnuto rozhodnutí, proti kterému zákon dovolání podle § 265a tr. ř. nepřipouští.

Podle § 265i odst. 1 písm. a) tr. ř. Nejvyšší soud dovolání odmítne, není-li přípustné. Za tohoto stavu proto Nejvyšší soud rozhodl o dovolání odsouzeného A. V. tak, že je jako nepřípustné odmítl, přičemž toto rozhodnutí učinil v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání.